

COLEGIUL NAȚIONAL „DIACONOVICI-TIETZ”, Reșița

Glasul Copilariei

**Revista clasei/Apariție semestrială
Clasa a IV- a**

Nr. 3/2020

A sosit primăvara ...

C
u
r
i
o
z
i
t
ă
ț
i

P
o
v
e
s
t
i

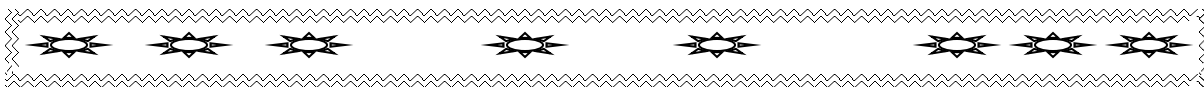
Din lumea plantelor

Jocuri

Proverbe
Glume

Cuprins

Dragi cititori	3
Îndemn creștin.....	4
Să ne cunoaștem trecutul!	7
Orizontul ce ne înconjoară	8
Din lumea plantelor	9
În lumea poveștilor	10
Luați aminte!	14
Din creațiile copiilor	15
Să desenăm împreună!	17
Proverbe. Ghicitori. Glume. Curiozități	19
Joacă-te cu noi!	20
Circulăm corect!	22
Rubrica părinților	23
Rubrica profesorului	24

Dragii cititori!

În numărul 3 al revistei clasei a IV- a „*Glasul copilăriei*”, veți descoperi multe lucruri interesante, la fel ca și în celelalte numere ale revistei.

Citind revista, veți descoperi numeroase povești, printre care „Bendis cu pletele bălaie” de Marta Cozmin, evenimente din viața poporului român, glume, jocuri și multe alte lucruri interesante.

Revista are un scop educativ, în cuprinsul ei regăsindu-se și multe creații ale copiilor.

Sperăm ca revista să se bucure și în continuare de aprecierea elevilor, iar aceștia să contribuie la realizarea ei cu diverse materiale.

FLORIILE

INTRAREA ÎN IERUSALIM

Iisus a fost un copil ascultător de părinții săi pământești, dar El știa că Dumnezeu este Tatăl Său ceresc și că are de împlinit o lucrare aici pe pământ. După ce a crescut mare, Iisus a început să călătorească prin Iudeea, țara evreilor, însoțit de cei doisprezece prieteni și ucenici ai Săi. Săvârșea multe minuni și vindeca de orice boală și neputință pe toți cei care Îi cereau ajutorul. De aceea, poporul Îl iubea mult și Îl vedea ca pe un izbăvitor al său. Însă, conducătorii poporului, cărturarii și fariseii, nu-L aveau la inimă.

Acum Iisus era în drum spre Ierusalim, cel mai mare oraș al iudeilor. El a vorbit către doi dintre ucenicii Săi :

- Mergeți în satul care este înaintea voastră și veți găsi un asin legat. Luați-l și dacă vă va zice cineva ceva, spuneți-i că Domnul are trebuință de el.

Cei doi ucenici au făcut întocmai. Au adus asinul, au pus hainele lor pe spatele lui, L-au ajutat să se urce pe el și și-au continuat astfel drumul spre Ierusalim. Aici se adunase o mulțime de oameni, căci mulți auziseră de El și de minunile Lui și doreau să-L cunoască. Ei voiau ca Iisus să fie regele lor și să-i scape de robia grea a romanilor. Acum toți se bucurau și Îl întâmpinau pe Iisus cu ramuri rupte din grădinile lor, pe care Îl așterneau în cale și strigau împreună cu, copiii :

- Osana întru cei de sus ! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului !

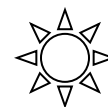
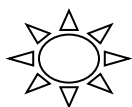
Arhierii s-au supărat și L-au întrebat pe Iisus :

- De ce strigă copiii aceste lucruri ?

Atunci Iisus le-a răspuns :

- Voi n-ați citit că lauda lui Dumnezeu vine din gura copiilor și a celor ce sug ?

În acest fel s-a petrecut Intrarea Domnului în Ierusalim. Această sărbătoare se mai numește și Floriile, întrucât este o sărbătoare a primăverii și a florilor. De Florii îi sărbătorim pe toți cei care poartă nume de flori: Florica, Florina, Florin, Viorica, Viorel, Brândușa, Narcisa, Narcis, Lăcrămioara, Mălina etc.

Prof. Hațiegan Ioana Maria

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR ȘI ÎNVIEREA DOMNULUI

S
ă
r
b
ă
t
o
r
i

Domnul Iisus Hristos se afla la Ierusalim împreună cu cei doisprezece ucenici ai Săi. El le vorbea despre suferințele și batjocurile pe care urma să le pătimească, dar ei nu înțelegeau. Acum se pregăteau să sărbătorească Paștile, o sărbătoare pe care o țineau toți iudeii. Iisus i-a trimis pe ucenici la un om în casa căruia aveau să se întâlnească toți pentru ultima oară. Acolo ucenicii au pregătit masa de Paști, care s-a numit apoi, Cina cea de Taină. În vreme ce stăteau la masă, Iisus le-a spus:

- Cu adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde.

Atunci, fiecare a început să se întrebe dacă nu cumva este el, însă, Iisus știa că acela avea să fie Iuda, unul dintre cei doisprezece, care nu-L mai iubea și avea de gând să-L dea pe mâna celor ce-L urau, arhieriei poporului. Iisus le-a poruncit ucenicilor Săi:

- Să vă iubiți unul pe altul așa cum Eu v-am iubit pe voi!

Ucenicii luau aminte la toate vorbele Lui. După cină, însoțit de ucenici, Iisus s-a dus să se roage în grădina Ghetsimani. Acolo L-au dus în casa arhierelui, unde L-au întrebat despre toate minunile și vorbele Lui de neînțeles pentru oameni. Însă, Iisus tăcea. El știa că trebuie să sufere mult pentru păcatele oamenilor. Cei din casă au început să-L bată și să-L scuie. Îi doreau moartea, așa că L-au trimis pe Iisus la Pilat, conducătorul romanilor. Dar acesta, negăsindu-i nici o vină, a vrut să Îl elibereze.

Pentru că erau Paștile, o sărbătoare mare la evrei, Pilat avea dreptul să elibereze un întemnițat, cel pe care îl dorea mulțimea. Însă, oamenii, ascultând vorbele pline de ură ale arhierilor, au cerut să fie eliberat un mare făcător de rele, Baraba, iar pe Iisus au cerut să-L răstignească. Atunci, soldații romani i-au pus pe cap o cunună de spini, pe spate o mantie roșie, numindu-L în batjocură „Regele Iudeilor” și L-au dus să-L răstignească pe Dealul Golgotei, pe o cruce de lemn, între doi tâlhari. Oamenii care treceau pe acolo își băteau joc de El și îi strigau:

- Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, salvează-te, coboară de pe cruce!

Iisus, însă, îndura toată suferința știind că acesta este sfârșitul lucrării Lui pe pământ și începutul mântuirii oamenilor. El se ruga Tatălui Său ceresc pentru cei ce-L chinuiau:

- Iartă-i, Doamne că nu știu ce fac!...

După puțin timp, din cauza durerii, Iisus și-a dat sufletul. Femeile care i-au rămas credincioase plângeau, ucenicii stăteau ascunși și speriați.

Trupul Său a fost așezat într-un mormânt asemănător cu o peșteră mică, iar la gura mormântului a fost așezată o piatră mare și grea. Soldații romani păzeau mormântul.

După trei zile, femeile mironosițe s-au dus la mormânt. Ele se întrebau cum o să reușească să dea pietriul acela mare la o parte ca să poată intra în mormânt și să ungă trupul lui Iisus, cu uleiuri mirositoare, după tradiția lor. Dar, când s-au apropiat de mormânt, au văzut că piatra era dată la o parte, iar un înger plin de lumină le-a zis:

- Nu vă temeți, știu că Îl căutați pe Iisus cel răstignit. Nu este aici. A înviat!

Atunci, ele au plecat în grabă, cu frică și cu bucurie, să vestească și ucenicilor Învierea Domnului. La început, ei nu au crezut, dar Li s-a arătat Însuși Domnul Iisus, înviat și, atunci au crezut și au început să vestească tuturor neamurilor, acest lucru. Și noi, mărturisim, împreună cu ei la fiecare Sărbătoare a Paștilor: „HRISTOS A ÎNVIAT!

Realizator, C. D. R.

SIMBOLURILE UNIVERSALE ALE SĂRBĂTORILOR DE PAȘTI

IEPURAȘUL

Iepurașul de Paști provine încă din vremea festivalurilor dedicate zeiței primăverii. El era considerat chiar mesagerul acestei creaturi divine.

OUĂLE

Semnificația ouălor are rădăcini mai vechi decât sărbătoarea Învierii. De-a lungul istoriei, ouăle au fost întotdeauna un simbol al renașterii pământului, a întregii naturi, un semn al miracolului vieții. Natura reînvie exact așa cum oul dă naștere unei noi vieți. Simbolul oului a fost extins odată cu răspândirea creștinismului.

COȘUL CU OUĂ

Creștinii așază ouăle de Paști în coșuri frumos pregătite. Primele coșulețe de Paști au fost confecționate în așa fel, încât să semene cu cuiburile păsărilor.

MIELUL

De Paști, de pe masa ortodocșilor nu trebuie să lipsească friptura de miel. Aceasta reprezintă victoria morții asupra vieții. Este simbolul sacrificiului pentru propria mântuire și, în același timp semnifică nevinovăția și suferința lui Iisus.

CRUCEA

Crucea are o semnificație sporită în preajma Sărbătorilor de Paști, fiind asociată Răstignirii. De aceea, ouăle colorate, pasca și cozonacii sunt decorați cu acest simbol creștin.

SĂ NE CUNOAȘTEM TRECUTUL !

Migratorii

Peste pământul patriei noastre au trecut mai multe populații, pe care istoricii le numesc migratoare, din pricină că migrau, adică rătăceau dintr-un loc în altul.

Unele năvăleau din părțile de miazănoapte ale Europei; altele dinspre răsărit, tocmai din Asia. Cu spada, cu sulița sau arcul, războinicii barbari porneau în cete după pradă. În frunte galopau căpeteniile. Apoi veneau căruțele, mâinate de bătrâni sau femei. În căruțe încărcau copiii, corturile din piei de animale și tot avutul. Mai în urmă călătoreau turmele de vite sau hergheliile de cai. În năvălirile lor, migratorii căutau hrană și bogății, pășuni și adăposturi pentru vite. Cum se termina pășunea sau erau împinși din urmă de alți migratori, ori auzeau de alte ținuturi bune de jefuit, plecau într-acolo. Dacă întâlneau împotrivire, treceau totul prin foc și sabie. Rar se îndeletniceau cu agricultura. Știau puține meșteșuguri: făceau doar arme, potcoave pentru cai, țeseau pânză, argăseau pieile de animale pentru îmbrăcăminte, corturi și încălțăminte. Nu clădeau case. Se adăposteau în corturi. Duceau deci, o viață mult mai înapoiată decât românii, care aveau case, sate și orașe, creșteau turme mari și cultivau cereale pe ogoare bine arate. Deci, migratorii care au trecut sau s-au așezat pe teritoriul țării noastre au găsit la poporul român o civilizație superioară, pe care și-au însușit-o.

Goții, hunii, slavii. Dintre populațiile migratoare care au trecut peste pământul țării noastre, cei dintâi au fost goții. Ei au jefuit și au distrus multe orașe. Când i-au împins din urmă hunii, ei au plecat înspre miazăzi și apus. După ce au prădat și ars țara, hunii s-au așezat în Ungaria de azi. De acolo s-au năpustit și au jefuit, de multe ori, pământul nostru. Vreme de optzeci de ani, lumea a tremurat de spaima lor.

Dinspre miazănoapte, au venit slavii. Se deosebeau de ceilalți migratori pentru că erau mai statornici și se ocupau și cu agricultura. Cei mai mulți dintre slavi au trecut la miazăzi de Dunăre. Cei rămași prin părțile noastre s-au așezat în sate și s-au împrietenit cu românii. Treptat s-au contopit în masa populației românești.

De la slavi au rămas și câteva cuvinte.

Eleva, F. A. M.

ORIZONTUL CE NE ÎNCONJOARĂ

Rudăria – azi Eftimie Murgu

Vechea denumire a comunei vine de la meșteșugăria de aici mineritul-ruda, însemnând minereu sau, aici se construiau rude-căruțe. În această localitate s-a născut Eftimie Murgu (1805-1849), eminent om de cultură la Iași și la Lugoj, precum și revoluționar de frunte în timpul mișcării din 1848-1849. Tot aici s-a născut istoricul bănățean Ioan Sârbu, a cărui casă memorială o putem vizita. În centrul comunei se află bustul lui Eftimie Murgu și biserica ortodoxă în stil baroc, declarată monument de arhitectură.

Putem vedea numeroase mori de apă micuțe și cochete, toate în funcțiune. Aceste mori sunt considerate rezervație etnografică și aparțin de Muzeul de Tehnică Populară din Sibiu, proiect finanțat de UE.

Rezervația Mulinologică- Rudăria- zonă unică în România

Mulinologie – știința care se ocupă cu studiul morilor (de apă sau de vânt).

Pe Valea Rudăriei, în Munții Almăj există singura rezervație mulinologică din România.

În localitatea Eftimie Murgu (Rudăria)-se spune că ar fi existat peste 40 de mori de apă. Acum mai sunt 24 de mori în sat și 9 în afara lui. Complexul mulinologic avea puterea de a rezolva nevoile de măcinare a diferitelor grăunțe pentru toți locuitorii, un număr de câteva sute de familii.

Fiecare moară din Rudăria a fost construită și apoi folosită de câteva familii, care aveau calitatea de „rândași”. Fiecăruia îi venea rândul să macine într-o anumită zi a săptămânii. Acest sistem a funcționat încă din timpul perioadelor dacice și daco-romane.

După 1989 multe mori au fost abandonate dar Complexul a fost salvat de Muzeul Astra din Sibiu și restaurat în totalitate.

Elev, N. A. A.

Din lumea plantelor

ORHIDEELE

Orhideele se întâlnesc în toate regiunile globului, cunoscându-se, nu mai puțin de 30000 de specii. În Australia s-au descoperit trei specii de orhidee a căror creștere este subterană.

Această foarte largă arie de răspândire probează, între altele, că orhideele nu sunt deloc niște plante fragile, care au nevoie de condiții cu totul speciale de temperatură și umiditate pentru a se dezvolta, așa cum socoteau primii cultivatori de la începutul secolului al XIX-lea.

Aceștia au încercat să le crească în sere supraîncălzite, foarte umede și lipsite de curenți de aer, socotind că așa se cuvenea pentru niște plante sosite din junglele tropicale. Astăzi, orhideele, a căror cultivare nu mai pune probleme deosebite, putând trăi perfect într-un apartament, sunt clasate și în funcție de temperatura care le este necesară: scăzută, medie sau ridicată.

Majoritatea orhideelor se dezvoltă bine la temperaturi de 13-15 grade C, în cursul nopții, și 18-24 grade C, ziua.

Planta rămâne înflorită vreme de câteva săptămâni sau chiar luni. Există o specie, denumită **Grammatophylum multiflorum**, ale cărei flori durează timp de nouă luni! Unele au o întreagă ramură înflorită, altele o singură floare.

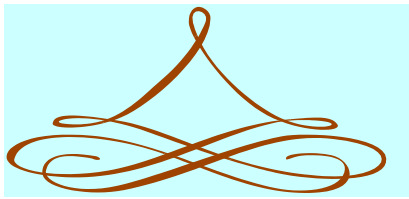
Primele exemplare de orhidee au fost aduse în Europa în secolul al XVIII-lea de către navigatori sau exploratorii unor ținuturi tropicale, dar abia după încă un secol a început perioada lor de glorie, oamenii prețuindu-le frumusețea.

În ziua de azi, o specie de orhidee pentru care, în 1833 se plătea o sumă fabuloasă, poate fi achiziționată și de oameni cu venituri medii.

- **Știați că ...**

Prin anii 1930, scriitorul american Rex Stout a creat un personaj care a avut o viață lungă: detectivul particular Nero Wolf. Oricât de presante îi erau afacerile sau de încurcate izele unei anchete, Nero Wolf consacra zilnic câte patru ore îngrijirii celor 20000 de orhidee, câte număra colecția sa, adăpostită într-un apartament din Manhattan. El se lăuda că, printre miile de plante, care de care mai superbe, se afla și un exemplar unic, o adevărată comoară, o orhidee neagră!

Eleva, M. A. R.

În lumea poveștilor

Bendis cu pletele bălaie

Marta Cozmin

A fost odată o regină frumoasă și urgisită. Locuia cu fetița ei într-o casă de lemn pe coasta unui deal.

Într-o zi, a simțit că nu mai are multe zile și trebuie să plece în tărâmul de ceață. Atunci a ieșit în drum să caute: oare nu vine careva? Nu se deslușea nici om, nici pasăre.

Lângă fereastra casei creștea un copăcel. Sărmana femeie, ce să facă? I-a încredințat lui fetița, în timp ce boabe de lacrimi verzi îi curgeau din ochii mari și verzi.

- Copăcelule, ai tu grijă de copila mea. O cheamă Bendis. Să-i fii de-acum înainte și mamă și tată, să nu rămână neocrotită în lumea asta largă, plină de primejdii.

Și, încheindu-și vorba, a pornit încet-încet la vale, iar sub pașii săi iarba nu se apleca, piatra nu se clintea.

Când a rămas singur, copăcelul s-a îndoit de mijloc și s-a uitat în casă. Lângă geam dormea într-un leagăn de abanos micuța Bendis. Era de-abia un prunc, dar părul mătăsos și galben ca paiul de grâu i se revărsa peste marginea leagănului până la podea.

Copăcelul nu o băgase până atunci în seamă. I se păru că seamănă cu fluturii și norii. Noaptea întregă i-a vegheat somnul și i-a clătinat leagănul cu vârful unei ramuri. De dimineață a muls capra, i-a dat fetiței lapte, apoi i-a pieptănat părul.

Încet-încet a început să o învețe de toate: să stea în picioare, să umble și să vorbească. Se pricepea la graiul oamenilor copăcelul. Le știa cuvintele de la prietenul său, vântul de coastă.

Și așa, cu una cu alta, Bendis a crescut mare. Se deprinsese binișor la gospodărie. Copăcelul a învățat-o să deretice, să sape grădina, iar când era obosită, o sălta pe ramurile sale mai înalte, ca să poată privi în vale. În fiecare an, fetița vedea tot mai departe.

Uneori șuierau amândoi ca vântul, alteori cântau împreună ca ploaia și totdeauna se înțelegeau de minune. Copila era cuminte și nu ieșea din vorba copacului.

Odată, pe când se uita în zare, Bendis a grăit, minunându-se:

- Mamă-tată, spune-mi, te rog, ce strălucește atât de frumos lângă apă?

- Bine era, oftă copacul, să nu mă fi întrebat niciodată! Traiul nostru atâta vreme a fost liniștit, cât n-ai întrebat de palatul de pe marginea lacului. Dar acum vei fi ispitită să pleci într-acolo.

Copila s-a întristat:

- Mamă-tată, fără tine n-am să mă duc nicăieri. Numai că tare mi-ar plăcea să trăim printre oameni.

Și, cuprinzând trunchiul ocrotitor cu amândouă brațele, Bendis a început să verse lacrimi albastre ca ochii ei.

Copacul, frământat că nu o scoate la capăt cu copila, a doua zi, dis-de-dimineată, și-a tras rădăcinile din pământ și au pornit amândoi la drum. Bendis zburda și avea chef de vorbă, dar copacul umbla posomorât.

Spre seară au ajuns lângă lacul din depărtare. Pe o stâncă se înălța palatul. Avea o curte în față și alta în spate, iar acoperișurile, porțile și bolțile îi erau îmbrăcate cu olane de toate culorile.

Nedeprins cu mersul, copacul, tare ostenit, s-a tras la marginea drumului și a ațipit. Copila s-a așezat lângă el, tăcută. Acum parcă ar fi vrut să fie acasă.

Cum stăteau ei așa, iată pe cale un uncheș rotofei. Era unul, dar ai fi zis că-s trei. Dădea binețe într-o parte, dădea binețe în alta, vorbea cu nimeni.

Când a zărit-o pe fată s-a oprit.

- Cine ești, copila mea, și ce faci tu aici, singură-singurică?
- Am plecat în lume și mă cheamă Bendis.
- Eu sunt mai-marele bucătarilor. Vino cu mine, la palat. Am și eu trei fete.
- Acolo stai, la palat?
- Boierii mici locuiesc în curțile mici. Boierii mari locuiesc în curțile mari.

Boierii mari sunt împăratul, împărăteasa, coconul lor și alții și alții și eu. Dar, o dată pe an, la sărbătoarea domniei de o zi, ne mutăm cu toții rosturile. Anul acesta m-au ales pe mine să fiu împărat și, ca să-i semăn, învăț a umbla prin mijlocul drumului și a răspunde urărilor de bine de jur-împrejur.

Tot ascultându-l, Bendis îi dădea coate copacului, să-l trezească, dar, sărmanul, adormise buștean.

- Haide, copila mea, că vine noaptea. Avem o odaie tocmai potrivită pentru tine.

Copacul dormea înainte și Bendis, ce să facă? S-a ridicat și a pornit cu mai-marele bucătarilor. Când au trecut pe lângă palat, tocmai țâșnea afară pe un horn o tigaie arsă.

- Împăratul trudește la clătite, râse bucătarul, dar, în loc să arunce în văzduh aluatul, aruncă tigaia. Nu-i va fi lesne!

Au intrat pe poarta învelită cu olane scumpe în curțile mici. Aici forfoteau feluriți meșteșugari, slujitori și argați. Văcarul mulgea vitele în staul, albinăreasa storcea niște faguri de miere, faurul izbea cu barosul; mai-marele bucătarilor s-a grăbit să-și ajute fetele care pregăteau de cină.

Pe Bendis au rânduit-o într-o odaie lângă bucătărie, au poftit-o să mănânce și să bea, pe urmă i-au așternut patul. Fiecare boier mic avea casa lui, dar toate gospodăriile dădeau într-o singură curte.

Bendis a adormit cu gândul la copacul drag. Pentru întâia dată se culca departe de el, dar acesta nu o uitase.

A doua zi, când s-a trezit copila, i-a auzit crengile bătându-i dulce în oblonul de lemn. Venise peste noapte și, nevăzut și neștiut de nimeni, se aciuisse lângă fereastră. Acum părea crescut acolo de când lumea.

Boierii mici s-au obișnuit repede cu Bendis. Fiecare o învăța câte ceva, dar nici ea nu le rămânea datoare. Pe flăcăi i-a deprins să șuiere ca vântul printre frunze, pe femei să-și legene pruncii blând, cum leagănă degetele zăpezii ramurile copacilor. În curțile mari nu avusese încă prilejul să intre. Auzea doar ceasul din turnul cel înalt sunând orele. Cu copacul stătea de vorbă în fiecare seară; el o sfătuia ce să facă și cum să se poarte.

- Mamă-tată, îi spuse Bendis veselă într-o seară, mâine-i sărbătoarea domniei de

o zi! Boierii mici se vor duce în curțile mari, gătiți în straie scumpe, iar boierii mari se vor muta în curțile mici, îmbrăcați în straie de rând. Bucătarul va fi împărat, potcovarul mare dregător, fiicele lor, domnițe, iar eu ...

- Tu rămâi pe loc, i-o reteză copacul, oricât te-ar chema să mergi cu ei și oricât ai dori să vezi palatul! Așa e mai bine.

Bendis se întristă, dar fiindcă se supusese întotdeauna, făgădui să-l asculte.

De dimineață, se trezi în chiote și-n cântece voioase. Mai-marele bucătarilor se grozăvea scoțându-și pieptul în afară și mângâindu-și barba, nevasta lui vântura repede-repede un evantai din pene de păun, fetele lor primeau reverențe și-și fluturau vârfurile degetelor, să le fie sărutate.

Pregătiseră și pentru Bendis o rochie nouă și podoabe. Tare s-au mirat aflând că nu voia să vină cu ei. Nu era timp de zăbavă. Văcarul sosi, în haină de catifea verde să deschidă alaiul. În ziua aceea, vistieria încăpea pe mâna lui și avea voie să împartă, însă cu socoteală, până la trei saci de galbeni

Bendis rămase uitată în curțile pustii. Dar nu peste multă vreme au sosit și mai gălăgioși boierii ceilalți.

La ora prânzului, după ce i-au ospătat pe boierii din curțile mari, s-au așezat și ceilalți la masă, în grădină. Pe urmă s-a încins petrecerea și jocul.

Socotind că nimeni n-o va lua în seamă, Bendis s-a furișat în bucătărie să îmbuce și ea măcar o clătită arsă. Pe când mânca mai cu poftă, a intrat un fecior înalt, oacheș. Venise să umple cupele cu vin.

- Cine ești, copilă? a întrebat-o.

Rușinată, Bendis a fugit în curte, copacul a prins-o de brâu și a pitit-o între frunzele sale. Oricât a căutat-o, vremelnicul paharnic nu a mai găsit-o.

Când ceasul din turnul palatului a bătut miezul nopții, cu strigăte și urale, alaiul domnesc a pornit vesel înapoi, în curțile mari, iar stăpânii de o zi au pătruns cântând, în curțile mici. Doar feciorul împăratului, căci el era, a plecat îngândurat.

A doua zi, copacul i-a spus fetei:

- Bendis, să știi că prințul nu te-a uitat. Diseară o să-l primim cum se cuvine în casa noastră!

- Mamă-tată, aici n-avem casă. Unde să-l primim?

- Să nu duci grijă de nimic. Când va apune soarele, să vii lângă mine.

Ziua întreagă, Bendis a trebăluit alături de fetele bucătarului, dar când soarele stătea să apună, a alergat repede la ocrotitorul ei.

Atunci s-a apropiat prințul. Copacul a început să cearnă o făină portocalie, înmiresmată și, dintr-o dată, cei doi s-au pomenit într-un palat cu pereți de chihlimbar, cu jețuri înfrunzite, cu mese încărcate de fructe și licori. Ar fi zăbovit acolo mult și bine, dacă nu bătea ceasul din turn.

Într-o clipă, palatul de chihlimbar s-a risipit, iar prințul a rupt-o la fugă spre casă. Tocmai se ridica podul dinspre curțile mari și se închideau porțile. De-abia a apucat să treacă printre străjile proptite-n sulite.

- Mă întorc mâine! a strigat.

Însă, de cum a plecat prințul, copacul care știa el ce știa, a îndemnat-o pe copilă să se culce între ramurile sale și nu în casa gazdelor. Ea l-a ascultat și a adormit pe dată, iar copacul, trăgându-și din adânc tălpile pline de pământ, nebănuț și nevăzut de nimeni s-a așternut drumului.

De dimineață, fata s-a deșteptat la gospodăria veche, pe coasta dealului. Îi părea și bine și rău, pentru că îi erau dragi locurile copilăriei, dar totodată se gândea la prinț cu dor.

Copacul și Bendis și-au reluat traiul, numai că aceasta se uita deseori cu mâhnire la palatul din zare și nu mai cânta, fără griji, ca altădată.

Într-o zi, a văzut fluturând steaguri, bărbi și flamuri. O ceată mare cu însuși împăratul în frunte, cu numeroși curteni și oșteni, dar fără prinț, pleca undeva, gătită de sărbătoare. Copacul zâmbea într-ascuns.

Seara, tocmai se pregătea Bendis de culcare, când dealul a răsunat de tropote. Împăratul, călare, fugărit de un mistreț, se răzlețise de ai săi. Atunci, copacul l-a rugat pe prietenul său, vântul de coastă, să-l amăgească pe urmăritor și să-l tragă într-o râpă.

Împăratul, teafăr, dar frânt de oboseală după goană, a bătut la poarta casei, cerșind pentru el vin, pentru cal, apă.

Bendis l-a găzduit, l-a ospătat, iar, de dimineață, întremat, împăratul i-a zis:

- M-ai găzduit tare bine. Vino, rogu-te, și tu la palat, peste trei zile, la petrecerea noastră. Am chemat fetele craiilor din toate vecinătățile, ca să-și aleagă feciorul meu nevestă după placul inimii. De la o vreme zace bolnav. Doftorii m-au învățat să-l însor că are să se îndrepte.

Bendis n-a apucat să-i mulțumească, deoarece, împăratul a încălecat repede și a plecat

Peste trei zile, Bendis și fata au poposit la palat.

Pe scări și prin curte se îmbulzeau gătite, fiicele de crai și de domn, dar prințul nu catadicsea să le privească. Stătea supărat, sus în turn, cu spatele la fereastră.

Atunci, copacul s-a înfipt în pământ, a început să se lungească, să se întindă până la grindă, și-a strecurat prin geam palmele noduroase și l-a prins pe fecior de umeri, răsucindu-l cu de-a sila.

Prin droaia de domnițe, înalte, scunde, roșcate și, mai ales trufașe, a zărit-o, stând într-o parte, cuminte și blândă, pe Bendis cu pletele bălaie. Pe loc, prințul s-a însănătoșit. A coborât val-vârtej, nu pe treptele de marmură, ci prin copac.

Auzindu-i dorința, împăratul nu s-a supărat, ci a îngăduit nunta. Nici fetele rămase și nici părinții lor nu s-au mâniat, nu s-au iscat războaie. Alegerea frumoasei Bendis i-a împăcat pe toți. Ca să-i înduplece, copacul măcinase peste ei o pulbere albastră de vis și cetină.

Dar, bucuria cea mai adevărată s-a stârnit între boierii mici. Mai-marele bucătarilor și fetele sale au început să pregătească ospățul. Iar copacul a rugat o rândunică să-l cheme degrabă la nuntă pe prietenul său, vântul de coastă.

Luati aminte!

Când scriem **l-a** și când scriem **la**

* Grupul de cuvinte **l-a** se scrie întotdeauna cu liniuță de unire când cuvântul **l** se află lângă cuvântul **a** cu care se rostește împreună într-o silabă.

Exemplu:

„Și când **l-a** ajuns arsura la os a sărit din somn răcnind ca un taur”.

I Creangă – „Amintiri din copilărie”

* Cuvântul **la** se scrie fără liniuță de unire. El nu trebuie confundat cu grupul de cuvinte **l-a**, deși se aseamănă la pronunțare.

Exemplu:

„Cine vrea să cânte bine
Spună gama după mine:
Do, re, mi, fa, sol, **la**, si, do.
Do, si, **la**, sol, fa, mi, re, do.”

I. D. Vicol – „Cântecul toamnei”

ALTE EXEMPLE

„Furnica **l-a** ascultat

L-a sculat din somn.

Dar așa **l-a** întrebat ...”

L-a cules.

Al. Donici – „Greierele și furnica”

L-a întâlnit.

L-a poftit în birou.

Din creațiile copiilor

Fetița cea isteță

A fost odată o fetiță pe nume Denisa. Ea era foarte, foarte isteță.

Într-o zi, se juca în curte cu prietena ei, Iulia. Denisa a adus jucării.

La un moment dat, mama a strigat-o și i-a zis:

- Denisa, du-te și cumpără două pâini și un suc.
- Imediat, mamă! a răspuns fetița.

Denisa s-a dus, a luat ceea ce i-a spus mama. Pâinea a costat 20 000 de lei, iar sucul 30 000 de lei. Mama i-a dat 100 000 de lei. Trebuia să îi rămână 50 000 de lei, însă, fetei nu i-au mai rămas decât 10 000 de lei. Când a numărat restul și-a dat seama că lipseau 40 000 de lei. Supărată, s-a întors la magazin. Vânzătoarea și-a cerut scuze și i-a dat restul.

Ajunsă acasă, fetița a povestit mamei ce a pățit, iar aceasta a lăudat-o pentru istețimea sa.

M. A. R.

LUPTA

- Poftim restul! Mulțumim că ai cumpărat de la noi!

La început, Jack nu observă. Era prea ocupat să pună cumpărăturile în sacoșele de plastic. Lucrurile cumpărate de el costau 8 dolari. El îi dăduse vânzătoarei o bancnotă de 10 dolari și ea înapoiase 3 dolari.

Jack nu a fost niciodată foarte bun la matematică, dar știa că vânzătoarea, din greșeală, îi dăduse rest cu un dolar mai mult. În timp ce se lupta cu sacoșele, o altă luptă începu în mintea lui.

- Tocmai ai economisit un dolar! spunea gândul cel rău.
- Ți-a dat prea mulți bani înapoi, spuse gândul cel bun. Dă-i înapoi!
- Nu fii ridicol, răspunse gândul cel rău. E doar un dolar ...

Gândurile lui Jack erau tulburate. Ispita de a păstra dolarul era mare. Tentația de a se folosi de greșeala vânzătoarei era imensă. Nimeni nu ar ști. Vânzătoarea era fericită și inconștientă de greșeala ei. Își concentra deja atenția asupra următorului client. Jack avu la dispoziție doar câteva secunde pentru a hotărî ce să facă. Gândul bun începu să se certe din nou cu gândul cel rău.

- Dă banii înapoi, spuse gândul cel bun.
- Păstrează-i, spunea gândul cel rău. Este greșeala vânzătoarei, nu a ta.
- Nu este corect și tu știi asta!

- E doar un dolar, spunea gândul cel rău. Nu o să dea faliment magazinul dacă-l păstrezi!
- N-aș fi de acord nici cu mai mult, dar nu este al tău, spunea gândul cel bun.

Bancnota de un dolar se îndrepta tot mai mult spre buzunarul lui Jack.

- Aproape că a ajuns, râse gândul cel rău. Poți să o faci!
- Ai să regreti mai târziu, replică gândul cel bun.

Totuși, Jack s-a oprit încă o secundă ca să se mai gândească. Vinovăția îl cuprinse. Știa ce avea de făcut.

- Scuzați-mă, spuse el. Mi-ați dat rest mai mult. Poftim un dolar, înapoi!
- Mulțumesc, spuse vânzătoarea, cumva încurcată. Apreciez gestul tău.

În timp ce ieșea din magazin, Jack zâmbea în sinea lui, în timp ce-și amintea expresia surprinsă de pe fața vânzătoarei. Plecă liniștit, știind că făcuse ceea ce trebuie.

T. L. T. M.

Copilița

Copilița e o floare
Ce răsare zi de zi
Copiliță oare, Nu vrei o floare?
Floarea aceasta e sufletul meu!

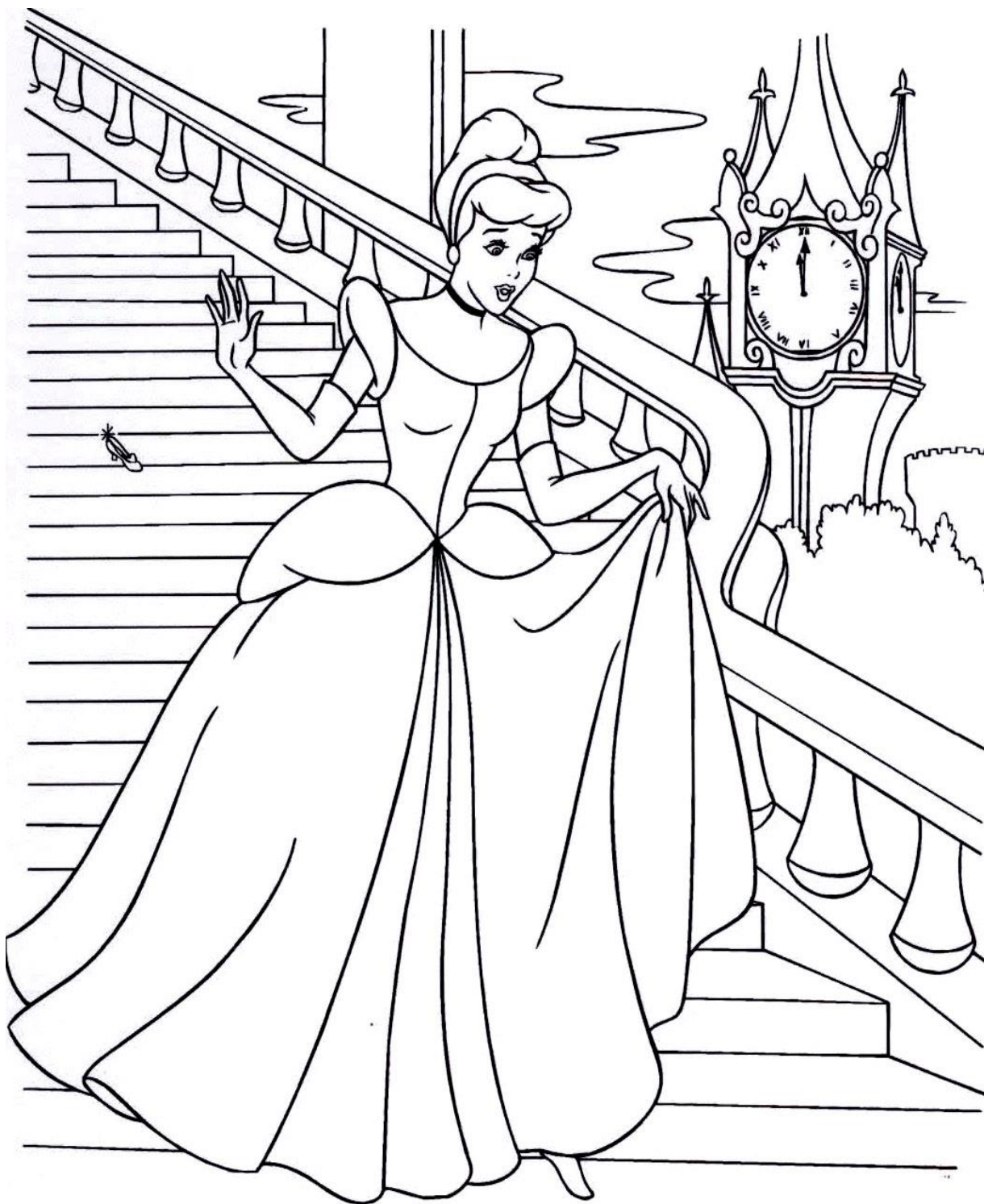
S. A. D.

Să desenăm împreună!

În fiecare număr al revistei vei descoperi câteva desene. Colorează-le, păstrează-le și, după ce obții toate desenele, spune care este povestea!

Proverbe. Glume. Ghicitori. Curiozități

Ghicitori!

* Cine vine iarna
Și aduce la copii cadouri?

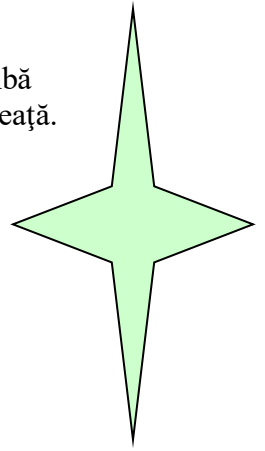
* Acoperă totul sub ea
Într-o liniște amară.

* Aduce zăpada albă
Într-o caleașcă de gheață.

* Cu genele- i lucioase

Ninge flori de nea frumoase.

GLUME

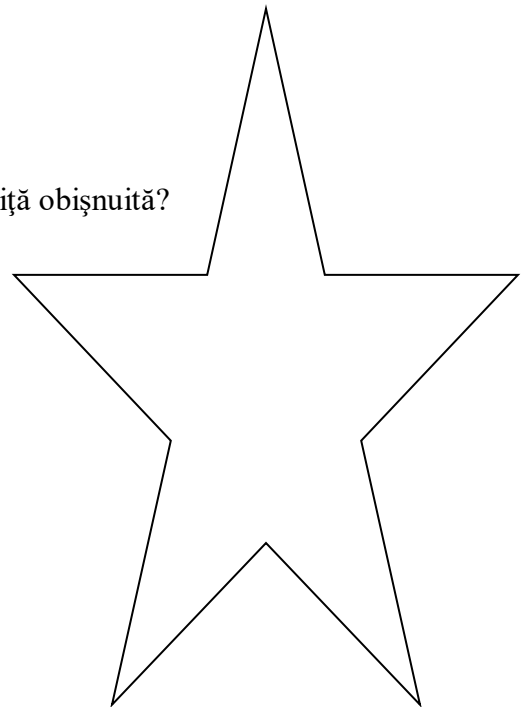
- - Iar ai luat insuficient la matematică, Ionele? Chiar nu înțelegi ce spune profesorul?
- Eu, tăticule înțeleg ce spune el, dar el nu înțelege ce spun eu ...
- După prima zi de școală, mama îl întreabă pe Costel:
- Cum a fost la școală, ați învățat ceva?
- Am învățat, dar n-am terminat, răspunde trist Costică. Trebuie să mergem și mâine.
- - Tu de ce nu scrii?
- Eu nu are creion, doamna.
- Nu e corect să spui „eu nu are creion”. Fii atent, se pronunță astfel: „eu nu am creion, tu nu ai creion, el nu are creion, noi nu avem creioane ...”
- Dar cine a furat toate creioanele?

Știați că ...

- ... În stupi există albine care se ocupă numai de curățenie?
- ... Albinele au un rol important și în polenizarea plantelor?
- ... Vrabia își curăță penele, scăldându-se în noroi?
- ... Există o veveriță zburătoare, ceva mai mică decât o veveriță obișnuită?

Proverbe

- Ce înveți la tinerețe, știi la bătrânețe.
- Fapta cea rea tot, cândva, se pedepsește.
- Leneșul caută de lucru dar nu dorește să-l găsească.
- Milă mi-e de tine, dar de mine mi se rupe inima.
- Pielea rea și răpănoasă,
- Ori o bate, ori o lasă.

Joacă-te cu noi!

Numărul cel mai mare

Fă prinsoare cu premiantul clasei, că nu va putea numi, până la urmă, un număr următor mai mare decât cel pe care îl vei propune. Pentru a fi câștigătorul, vei începe prin a propune un număr simplu: 49. Colegul tău va spune, imediat: 50.

Propui 99, va spune, zâmbind cu superioritate: 100.

Mai departe, spune-i 999, iar răspunsul lui va fi: 1000.

Dacă, însă, în acest moment îi vei spune 9099, adversarul va striga victorios: 10000, în loc de 9100 și va trebui să se declare învins.

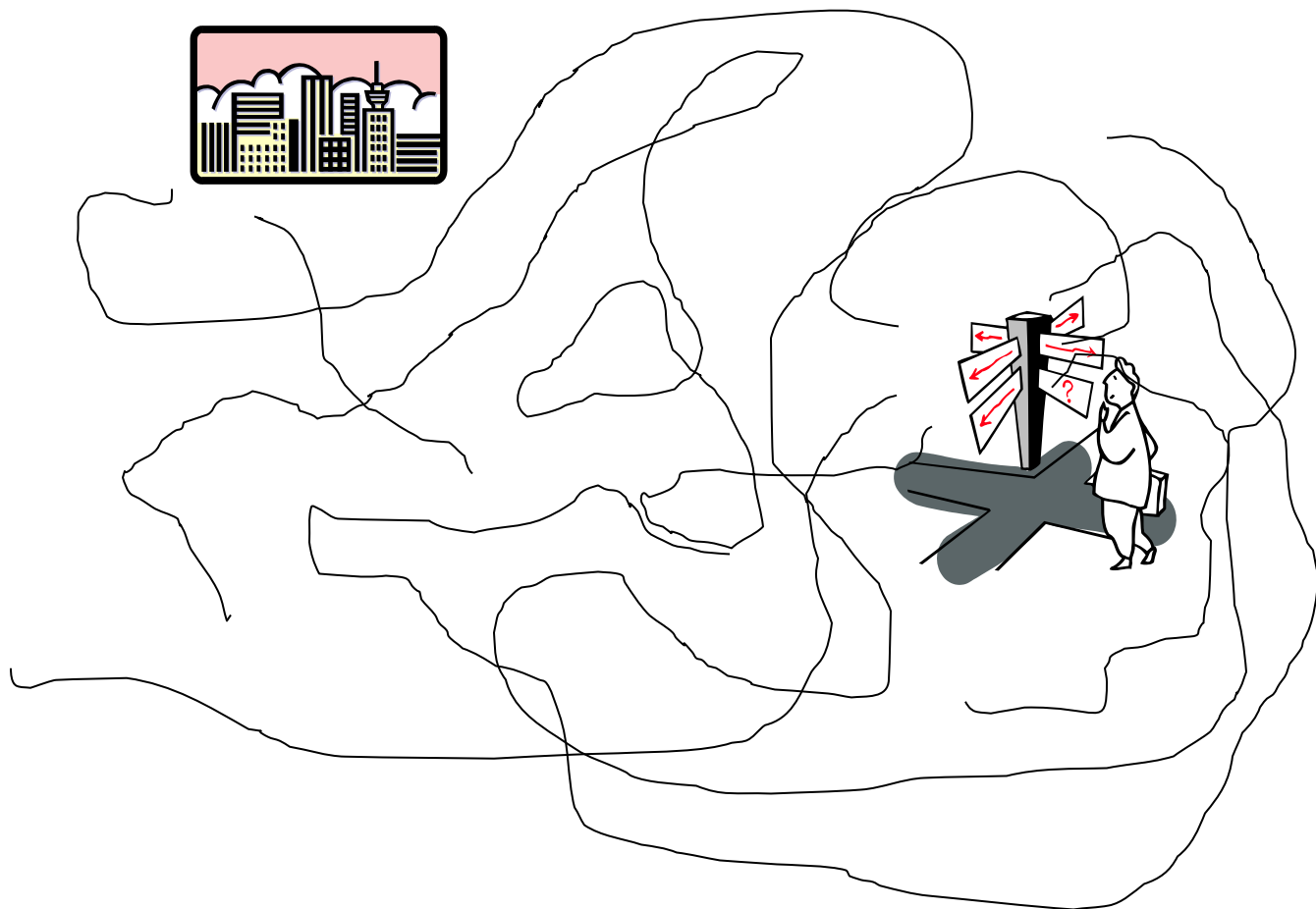
♣ Dezleagă anagrama și vei descoperi numele unei povești îndrăgite de toți prietenii tăi!

C	Ă	Z	A	L	A	B	Ă	D	A	P	Ă
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

.....

♣ Ionel s-a rătăcit. Nu găsește drumul spre casă.
Puteți să-l ajutați?

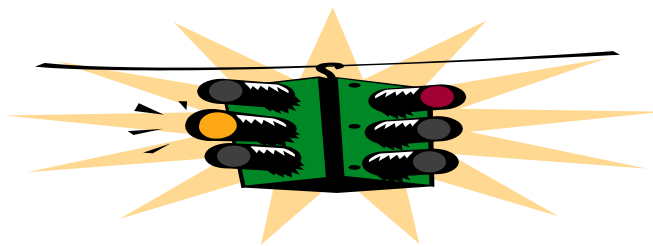

Pătrățel, Pătrățel ...

Puneți câte un pătrățel pentru fiecare cerculeț, într-unul din spațiile imediat învecinate lui, orizontal sau vertical.

Pătrățelele nu se pot învecina între ele, nici măcar pe diagonală.

O			O		
					O
		O			
	O				
O					O
O				O	

Călătorim corect?

Din momentul în care, o persoană folosește pentru deplasarea sa pe drumurile publice, un mijloc de transport, el devine călător sau pasager.

Mijloacele de transport trebuie să fie utilizate corect, pentru a nu se produce accidente.

Urcarea sau coborârea după punerea în mișcare a autovehiculului se situează printre cauzele frecvente de accidente, în cadrul transportului în comun, persoanele pot cădea de pe scări sau ajunge chiar sub roțile autovehiculului.

Pentru a evita accidentele, călătorii sunt obligați:

- în cazul staționării autovehiculului, să nu deschidă ușa acestuia, decât după ce s-au asigurat că nu există nici un pericol și să nu o lase deschisă;
- să aștepte sosirea autobuzului pe trotuar;
- să nu arunce din vehicul, obiecte sau alte bunuri.

Călătorii trebuie să îndeplinească și alte obligații pentru a evita accidentele.

Test

Încercuiește varianta corectă:

1. Așteptarea autobuzului se face pe trotuar?
A) DA B) NU
2. Pe scările autobuzelor nu se poate circula în nici o împrejurare?
A) DA B) NU
3. Traversarea străzilor se face, atunci când semaforul arată culoarea verde?
A) DA B) NU
4. La coborârea din autobuz este indicat să traversați strada prin spatele autobuzului?
A) DA B) NU

RUBRICA PĂRINȚILOR

Ce știm despre concursul de matematică CANGURUL ?

CANGURUL este un concurs european de Matematică Aplicată. Peste 3 200 000 de participanți din zeci de țări își vor pune la încercare imaginația, creativitatea, viteza de decizie, spiritul practic, cunoștințele generale de matematică și capacitatea de a le aplica în diferite domenii.

Cel mai popular concurs de matematică din lume, Cangurul a atras și în România an de an tot mai mulți elevi – peste 247 500 din 3 800 de școli și licee în 2020.

Organizatorii concursului în țara noastră sunt Ministerul Educației și Cercetării și Fundația pentru Integrare Europeană Sigma. Concursul Cangurul este organizat în colaborare cu Ambasada Franței.

Cangurul se adresează tuturor elevilor claselor II-XII. Problemele sunt elaborate și atent selectate de echipe internaționale de matematicieni. Întrebările au grade diferite de dificultate, de la cele mai simple până la cele mai ingenioase.

Corectarea răspunsurilor se face computerizat, asigurând calcularea punctajelor și stabilirea clasamentelor.

Cangurul oferă ca premiu fiecărui concurent câte o revistă ce include subiectele de concurs, diplome, jocuri și probleme de matematică distractivă. Participanții cu rezultate meritorii primesc cărți sau alte premii (jocuri, șepci, tricouri) iar laureații sunt invitați să participe la excursii și tabere internaționale în Europa și România.

Mult succes !

RUBRICA PROFESORULUI

ÎNVĂȚAREA ONLINE O MARE PROVOCARE

Prof. înv. primar Imbri Florentina Daniela

Învățarea online a fost una dintre marile provocări ale anului școlar 2019 – 2020, în care, elevi, părinți, profesori și autorități am realizat o strânsă colaborare pentru a depăși problemele legate de noua situație în care ne-am aflat cu toții.

Învățarea online a reprezentat una dintre marile provocări care a dus la o colaborare mai strânsă între școală – familie, punând în centrul acțiunii interesul elevului. Această provocare a sosit pe neașteptate însă, datorită pregătirii cadrelor didactice și a responsabilității față de domeniul educație am depășit cu toții acest moment.

Învățarea online a adus numeroase beneficii pentru elevi, părinți și profesori, dar are și părțile ei negative.

În școala online, datorită tehnologiei, profesorii au avut la dispoziție numeroase resurse pentru o predare eficientă sau au avut posibilitatea de a crea propriile resurse. Pe de o parte, timpul alocat pregătirii lecțiilor a crescut, însă, elevii participanți la lecții au fost mult mai disciplinați, interesați iar acest aspect s-a datorat și sprijinului venit din partea părinților.

Combinarea tehnicilor de predare cu tehnologia reprezintă un real sprijin în educația elevilor. Datorită responsabilității și a seriozității, profesorii au găsit și vor găsi în continuare metode sau le vor îmbinătăți pe cele existente pentru a asigura elevilor o bună pregătire.

Ceea ce nu pot aceștia să asigure sunt resursele materiale de care trebuie să beneficieze atât profesorii cât și elevii.

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

**Coordonator :
Prof. Imbri Florentina - Daniela**

Elevii clasei a IV a

**C. D. R
F. A. M.
L. A.
M. A. R.
N. A. A.
S. A. D.
Ș. R. C.
T. L. T. M.**

**Tehnoredactare:
Imbri Florentina - Daniela**

În numărul viitor:

Să ne cunoaștem trecutul !

Jocuri

Povești

Din viața animalelor

Antrenament

Îndemn creștin

